

IMAJU MOJSIJA I PROROKE

26. nedjelja kroz godinu, C

Oduvijek su cirkuski izvikivači mamili ljude riječima: „*Navali, narode! Čudo neviđeno...*“ I onda bi nabrajali: čovjek koji guta vatru, tele sa dvije glave, upravo kao i u televizijskoj emisiji „*Živa istina*“. Doista, ljude privlače neobične i neviđene stvari, što onda industrija zabave vrlo dobro iskorištava. Jer, mi se lijepimo na neobično, neviđeno i „čudesno“ kao muhe na med.

O čudu je riječ i u današnjoj prisposobi. Nemilosrdni i bešćutni bogataš poslije smrti završava u paklu. Uvidjevši da je njegova propast konačna i nepopravljiva, poželio je barem spasiti svoju braću. Zato moli Abrahama da pošalje s onoga svijeta Lazara da opomene njegovu braću. Abraham mirno odgovara kako su im dovoljni Mojsije i Proroci, tj. općepoznate zapovijedi. Kad bogataš inzistira da Lazar ipak uskrsne od mrtvih i opomene njegovu braću, Abraham je odlučan: „*Ako ne slušaju Mojsija i Proroka, neće povjerovati sve da i od mrtvih netko ustane*“.

To je ono što nazivamo redovnim putem spasenja. Ni Isusu nikad nije bilo drago kad bi netko od njega tražio čudo radi potrebe za spektaklom ili dokazivanjem. Prisjetimo se. Isus veli: „*Naraštaj ovaj, naraštaj je opak. Znak traži, ali mu se neće dati znaka doli znaka proroka Jone...*“ Njegova čudesa bila su uvijek potaknuta nečijom vjerom. Tako je jednom čak upitao: „*Vjeruješ li da to mogu učiniti?*“ Tek kad je čovjek pomalo zbunjeno rekao: „*Vjerujem, pomoz mi svojom nevjeri!*“, Isus je i učinio to čudo. Očito je da su za Isusa čudesa bila tek znak onih pravih, vječnih vrednota. Tako je zbog nevjere Nazarećana malo čudesa učinio u svom zavičaju. Zbog istih razloga nije pred Herodom, naravno, učinio ni jedno čudo.

Eto, tu smo. Spektakla nam se hoće. Novih, neviđenih i nečuvenih stvari. Sve moćnijih računala, sve bržih vozila, sve glasnije glazbe, filmova sa sve više mrtvih. Industrija zabave se trudi izmisliti uvijek nešto novo, neviđeno i nečuveno, jer su sva ljudska „čudesa“ brzopotrošna roba. A sve se to odražava i u vjerskom životu. Eto: i nesusjesno trčimo za novim čudesima i ukazanjima, za propovijedima ovoga ili onoga svećenika, za svjetski poznatim pripadnikom nekog duhovnog pokreta. Stvarno, spektakla nam se hoće. Tu smo i mi svećenici. Tražimo nove putove pastorala, nov ustroj vjerske pouke, rada s pojedinim staležima, obiteljima, itd. Naravno, kako život ide naprijed, tako se i mi razvijamo, želimo biti suvremeni: ljudima bliski a svome kršćanskom poslanju vjerni. I to je u redu. No koji puta se upravo zavaravamo vjerujući da ćemo nekim masovnim okupljanjima, svečanostima, obljetnicama, pozivanjem na slavnu prošlost, novim i neviđenim stvarima polučiti odlučujući pomak. A onda nas narodna poslovice brzo „prizemlji“: *Svakog čuda tri dana dosta*.

Danas nam Isus govori: „*Imaju Mojsija i Proroke*“. Konačno, što je to čudo? Sigurno je najveće čudo ono što se događa u srcu čovjeka, u njegovom svakodnevnom, običnom životu. To je Božje kraljevstvo koje u nama raste potpomognuto i molitvom i sakramentima i svakodnevnim nastojanjem da prihvaćamo Božju volju. A najveće je čudo Božja ljubav „*razlivena u srcima našim*“, ona ljubav koja „*pokriva mnoštvo grijeha*“. Božja je istina redovito tako jednostavna, Božji je put u biti toliko jasan. Dakle, „*Spomeni se odakle si pao, obrati se i čini prva djela*“ (Otk 2,5).

Zvonko Pažin